

Wrocław, 15 czerwca 2026

Dr hab. Magdalena Król

mkrol1@swps.edu.pl

Uniwersytet SWPS

Wydział Psychologii we Wrocławiu

Ostrowskiego 30b, 53-238 Wrocław

Recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego

dr Urszuli Sajewicz-Radtke

w dziedzinie nauk Społecznych, w dyscyplinie psychologia

Podstawą przygotowania niniejszej recenzji jest ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w szczególności art. 219-221, oraz procedura nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego w Uniwersytecie Gdańskim. Przedmiotem oceny są osiągnięcia naukowe wskazane przez dr Urszulę Sajewicz-Radtke jako podstawa ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, pozostały dorobek naukowy oraz aktywność naukowa realizowana w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji prowadzącej działalność badawczą.

Habilitantka przedstawiła dwa osiągnięcia naukowe: pierwsze w formie cyklu sześciu powiązanych tematycznie artykułów pt. „Charakterystyka funkcjonowania poznawczego osób z niespecyficzną niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim w ujęciu profilowym - podejście oparte na dowodach”, drugie jako zestaw monografii/narzędzi diagnostycznych i artykułu naukowego pt. „Opracowanie i standaryzacja narzędzi do wielowymiarowej oceny funkcjonowania poznawczego - profilowe podejście diagnostyczne”. Ocena dotyczy zatem zarówno wkładu empirycznego i teoretycznego w psychologię kliniczną oraz edukacyjną, jak i wkładu psychometryczno-diagnostycznego.

1. Profil Kandydatki

Dr Urszula Sajewicz-Radtke jest psycholożką, specjalistką psychologii klinicznej oraz badaczką, której aktywność naukową i zawodową skoncentrowana jest na diagnozie psychologicznej dzieci, młodzieży i osób z zaburzeniami neurorozwojowymi. Stopień magistra psychologii uzyskała w 2006 r. na Uniwersytecie Gdańskim, na podstawie pracy pt. „Agresja wśród młodzieży gimnazjalnej - konstrukcja kwestionariusza agresywności młodzieży 'Reaktywność emocjonalna'”, przygotowanej

pod kierunkiem dr Doroty Kalki. W 2008 r. ukończyła studia podyplomowe z doradztwa zawodowego, a w 2022 r. studia podyplomowe z psychologii edukacji. W 2012 r. uzyskała na Uniwersytecie Gdańskim stopień doktora nauk społecznych w zakresie psychologii na podstawie rozprawy pt. „Jakość życia dorosłych osób z dysleksją”, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Marty Bogdanowicz. W 2022 r. uzyskała ponadto tytuł specjalisty w dziedzinie psychologii klinicznej.

Przebieg zatrudnienia Kandydatki łączy trzy porządki: pracę akademicką, praktykę diagnostyczną i działalność badawczo-rozwojową. Od 2006 r. jest związana z Uniwersytetem Gdańskim, gdzie prowadzi zajęcia z zakresu specjalistycznej diagnozy psychologicznej, psychologii edukacji i gotowości szkolnej. W latach 2006-2018 prowadziła zajęcia na Uniwersytecie Humanistycznospołecznym SWPS, m.in. z psychologii rozwoju, diagnozy psychologicznej i terapii kognitywnej; była tam trzykrotnie wyróżniona nagrodą Rektora za wysoką jakość dydaktyki. Od 2008 r. pracuje także w Pracowni Testów Psychologicznych i Pedagogicznych, obecnie jako dyrektor naukowy. To doświadczenie - koordynacja projektów normalizacyjnych i walidacyjnych - dobrze wyjaśnia profil jej późniejszych osiągnięć habilitacyjnych.

Główny profil naukowy Kandydatki obejmuje psychologię kliniczną dzieci i młodzieży, diagnozę funkcjonalną, psychometrię, standaryzację narzędzi diagnostycznych, zaburzenia neurorozwojowe, trudności w uczeniu się oraz funkcjonowanie poznawcze osób z niespecyficzną niepełnosprawnością intelektualną. W przedstawionych materiałach widać konsekwentnie rozwijany program badań: dane pochodzące z praktyki diagnostycznej są analizowane przy użyciu metod profilowych i psychometrycznych, a wyniki wracają do praktyki w postaci narzędzi oraz rekomendacji diagnostycznych.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

2.1. Ocena naukometryczna osiągnięcia naukowego

Pierwsze osiągnięcie obejmuje sześć artykułów naukowych opublikowanych w latach 2022-2025:

1. Sajewicz-Radtke, U., Jurek, P., Olech, M., Łada-Maśko, A. B., Jankowska, A. M., Radtke, B. M. (2022). „Heterogeneity of Cognitive Profiles in Children and Adolescents with Mild Intellectual Disability (MID)”, *International Journal of Environmental Research and Public Health*.
2. Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B. M., Jurek, P., Olech, M., Łada-Maśko, A. (2025). „Beyond Uniform Impairment: Investigating Declarative Memory Profiles in Nonspecific Mild Intellectual Disability Using Latent Profile Analysis”, *Journal of Intellectual Disability Research*.

3. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A., Olech, M., Leoniak, K. J., Radtke, B. M. (2025). „Declarative memory profiles in children with non-specific intellectual disability: a cluster analysis approach”, *Frontiers in Psychiatry*.
4. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A. B., Jurek, P., Olech, M., Radtke, B. M. (2025). „Reading and Writing Abilities in Students with Mild Nonspecific Intellectual Disability: A Multivariate Examination of Literacy and Cognitive Processing Abilities”, *Journal of Intelligence*.
5. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A., Olech, M., Jurek, P., Bieleninik, Ł., Radtke, B. M. (2025). „Association between parental education level and intelligence quotient of children referred to the mental healthcare system: a cross-sectional study in Poland”, *Scientific Reports*.
6. Sajewicz-Radtke, U. (2025). „Rethinking cognitive assessment in mild intellectual disability: evidence-based recommendations for a person-centered diagnostic framework”, *Health Psychology Report*.

Według wykazu osiągnięć suma punktów MNiSW/MEiN dla tego cyklu wynosi 530, a suma IF 13,7. W większości prac Habilitantka jest pierwszą autorką, a w jednej jedyną autorką. Deklarowany w autoreferacie wkład obejmuje konceptualizację, prowadzenie lub koordynację badań, metodologię, analizę statystyczną, interpretację wyników, przygotowanie tekstów oraz redakcję. Na podstawie przedstawionych materiałów można uznać, że wkład Habilitantki w cykl jest wiodący.

Drugie osiągnięcie obejmuje trzy monografie/narzędzia diagnostyczne oraz artykuł naukowy:

7. Reynolds, C. R., Voress, J. K., Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B. M. (2024). „Test pamięci i uczenia się TOMAL-2”. Gdańsk: Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.
8. Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B. M. (2023). „Funkcjonalna Skala Dojrzałości Społecznej”. Gdańsk: Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.
9. Roid, G. H., Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B. M., Lipowska, M. (2017). „Skale Inteligencji Stanford-Binet, Edycja Piąta”. Gdańsk: Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.
10. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A., Jurek, P., Olech, M., Radtke, B. M. (2024). „The Functional Social Maturity Scale: a novel diagnostic method for assessing adaptive behaviour in the diagnostic process of intellectual development disorders”, *Psychiatria i Psychologia Kliniczna*.

Według wykazu osiągnięć suma punktów MNiSW/MEiN dla drugiego osiągnięcia wynosi 400. Jest to osiągnięcie bardziej psychometryczno-aplikacyjne niż klasycznie teoretyczne, co wymaga od recenzenta szczególnej ostrożności w ocenie jego statusu naukowego. Dane z podręczników i artykułu walidacyjnego wskazują jednak, że nie chodzi wyłącznie o udostępnienie narzędzi praktykom, lecz także o proces adaptacji kulturowej, normalizacji, walidacji, opracowania procedur interpretacyjnych i generowania baz danych, które stały się podstawą dalszych analiz naukowych.

Całościowy dorobek Kandydatki ma umiarkowane, ale wyraźne odzwierciedlenie w bazach bibliometrycznych. Raport Biblioteki Głównej Politechniki Warszawskiej wskazuje: w Web of Science Core Collection 134 cytowania, 111 bez autocytowań, indeks Hirscha 6; w Scopus 158 cytowań, 132 bez autocytowań, indeks Hirscha 7; w Google Scholar 219 cytowań, 201 bez autocytowań, indeks Hirscha 9. Wykaz osiągnięć podaje ponadto sumaryczny IF całego dorobku 69,6, 815 pkt MNiSW za lata 2012-2018 oraz 4400 pkt MEiN/MNiSW za lata 2019-2025. Wskaźniki te są z pewnością wystarczające, by stwierdzić realną rozpoznawalność dorobku, zwłaszcza w kontekście stosunkowo specjalistycznego obszaru psychologii diagnostycznej.

2.2. Ocena merytoryczna osiągnięcia naukowego

Osiągnięcie 1

Pierwsze osiągnięcie stanowi spójny i rzeczywiście powiązany tematycznie cykl. Jego myślą przewodnią jest zakwestionowanie jednowymiarowego rozumienia lekkiej niespecyficznej niepełnosprawności intelektualnej oraz zastąpienie go podejściem profilowym, skoncentrowanym na zróżnicowaniu wewnątrzgrupowym. Cykl obejmuje analizę ogólnego funkcjonowania intelektualnego, pamięci deklaratywnej, umiejętności czytania i pisanie, czynników środowiskowych oraz syntetyczny model diagnozy skoncentrowanej na osobie.

Artykuł otwierający cykl, „Heterogeneity of Cognitive Profiles in Children and Adolescents with Mild Intellectual Disability” (opublikowany w czasopiśmie wydawnictwa MDPI, które jest obiektem pewnej debaty w środowisku naukowym), został oparty na bardzo dużej próbie 16 411 uczniów z lekką niepełnosprawnością intelektualną. Taka liczebność jest rzadko spotykana w badaniach nad tą populacją i stanowi jedną z największych zalet badania. W każdej z trzech grup wiekowych zidentyfikowano po trzy profile poznawcze, co pozwoliło pokazać, że osoby z MID nie tworzą grupy o jednorodnym, „płaskim” profilu deficytów.

Artykuł stanowi wartościowy element osiągnięcia przede wszystkim ze względu na bardzo dużą próbę badawczą dzieci i adolescentów z lekką niepełnosprawnością intelektualną. Praca podejmuje ważny praktycznie problem heterogeniczności profili poznawczych w grupie, który ma bardzo duże znaczenie kliniczne w kontekście np. planowania terapii i wsparcia edukacyjnego.

Jednocześnie należy zauważyć, że ciężar naukowy tej publikacji jest ograniczony przez dość deskryptywny charakter. Analiza skupia się na wyodrębnieniu klastrów wyników w podskalach SB5, natomiast interpretacje dotyczące możliwego zaniedbania środowiskowo -edukacyjnego, zaburzeń rozwoju mowy czy trudności czytania nie są w wystarczającym stopniu walidowane za pomocą odrębnych danych.

Kolejne dwa artykuły (opublikowane w *Journal of Intellectual Disability Research* oraz *Frontiers in Psychiatry*) dotyczą pamięci deklaratywnej i wykorzystują polską wersję TOMAL-2. Artykuł w *JIDR* oparty na analizie profili latentnych w próbie 999 osób, w tym 114 z NSID, wykazał dwa profile pamięciowe i pokazał, że około jedna czwarta osób z NSID osiąga wyniki wskazujące na relatywnie dobre parametry pamięci. Drugi artykuł (FiP), skoncentrowany na 114 osobach z NSID, pogłębia tę analizę, wskazując m.in., że pamięć wykazuje istotny związek z inteligencją niewerbalną. Badania pokazują, że diagnoza powinna wychodzić poza sam IQ i poszukują spójnych profili pozwalających uporządkować heterogeniczność całej grupy. Jest to bardzo istotne z klinicznego i diagnostycznego punktu widzenia, brakuje mi natomiast ponownie 1) większego umocowania teoretycznego tych poszukiwań w kontekście przyczyn i mechanizmów różnych profili oraz 2) przyjrzenia się ewentualnym predyktorom danego profilu. Za szczególnie wartościowy uważam artykuł opublikowany w *JIDR*, przede wszystkim ze względu na bardzo dużą próbę oraz analizy statystyczne, w tym analizy profili latentnych. Interesujące jest zwłaszcza to, że część badanych znalazła się w profilu relatywnie wysokiego funkcjonowania pamięciowego. Wynik ten rzeczywiście wspiera tezę o niejednorodności tej grupy.

Opublikowany w *Journal of Intelligence* (ponownie wydawnictwo MDPI) artykuł dotyczący czytania i pisanja stanowi wartościowe uzupełnienie wcześniejszych prac, ponieważ przenosi pytanie o heterogeniczność funkcjonowania poznawczego na obszar kompetencji szkolnych i poznawczo-językowych.

Kolejna publikacja w cyklu opublikowana została w *Scientific Reports*. Artykuł bardzo dużą wartość, przede wszystkim z uwagi na ogromną próbę $N=80303$ dzieci w wieku 3-18 lat, wyselekcjonowaną z bazy dzieci kierowanych do systemu diagnostycznego w Polsce. Artykuł wykazuje, że wyższe wykształcenie rodziców wiąże się z wyższym IQ dziecka mierzonego SB5. Ale najciekawszy wynik to dla mnie interakcja z wiekiem. U dzieci rodziców z niższym wykształceniem IQ w próbie kierowanej do systemu spada wraz z wiekiem, a u dzieci rodziców z wyższym wykształceniem rośnie, co może wskazywać na rolę środowiska w kształtowaniu trajektorii rozwoju poznawczego. Oczywiście z uwagi na to, że jest to badanie przekrojowe, nie można tu stawiać mocnych wniosków przyczynowych.

Artykuł teoretyczny „Rethinking cognitive assessment in mild intellectual disability” to ostatnia publikacja w cyklu, wydana w Health Psychology Report. To bardzo potrzebny w cyklu artykuł teoretyczny, zawierający również rekomendacje bazowane na pracach empirycznych zarówno Habilitantki, jak i korpusie empirycznym w dziedzinie. Analizowane wcześniej prace mają charakter mocno empiryczny, najczęściej charakteryzują je duże, cenne próby- brakuje jednak nieco większego umocowania teoretycznego. Ten artykuł uzupełnia tę lukę, a jego wartość polega przede wszystkim na syntetycznym domknięciu całego osiągnięcia.

Habilitantka porządkuje wyniki wcześniejszych badań dotyczących heterogeniczności funkcjonowania poznawczego, pamięci, umiejętności szkolnych oraz czynników środowiskowych i przekłada je na propozycję wielowymiarowej, zindywidualizowanej diagnozy lekkiej niepełnosprawności intelektualnej. Ważnym elementem tej publikacji jest odejście od traktowania globalnego IQ jako wystarczającego kryterium diagnostycznego oraz podkreślenie roli profilu poznawczego, zachowania adaptacyjnego, danych kontekstowych, obserwacji klinicznej i informacji pochodzących od opiekunów lub nauczycieli.

Za istotne uważam również to, że rekomendacje te nie mają wyłącznie abstrakcyjnego charakteru, lecz są powiązane z wcześniejszymi badaniami prowadzonymi w polskim kontekście diagnostycznym i edukacyjnym. Dzięki temu artykuł pozwala uchwycić nie tylko ogólne postulaty diagnozy, ale także problemy realnie widoczne w polskiej praktyce: zróżnicowanie profili poznawczych osób z lekką niepełnosprawnością intelektualną, znaczenie kompetencji językowych i szkolnych, rolę środowiska rodzinnego. Ma to szczególną wartość dla lokalnego, polskiego kontekstu – rekomendacje można traktować jak bezpośrednie źródło informujące kształtowanie praktyki klinicznej oraz prawodawstwa w kontekście polskim.

Podsumowując Osiągnięcie 1, cykl dostarcza argumentów na rzecz odejścia od uproszczonego, globalnego rozumienia lekkiej niepełnosprawności intelektualnej na rzecz diagnozy uwzględniającej zróżnicowane profile funkcjonowania. To jest bardzo potrzebne.

Słabszą stroną całego cyklu jest jego dość deskryptywny charakter. Kolejne publikacje konsekwentnie pokazują heterogeniczność funkcjonowania poznawczego osób z lekką/nieokreśloną niepełnosprawnością intelektualną, jednak w mniejszym stopniu wyjaśniają mechanizmy tej heterogeniczności. Wyodrębniane profile mają często charakter przede wszystkim ilościowy, odróżniając osoby o ogólnie słabszym i relatywnie lepszym poziomie funkcjonowania, natomiast rzadziej pozwalają mówić o jakościowo odmiennych mechanizmach poznawczych czy rozwojowych.

Ograniczeniem jest również niewystarczające pogłębienie mechanizmów czy predyktorów uzyskanych profili. W wielu miejscach interpretacje kliniczne są interesujące i praktycznie ważne, ale opierają się głównie na konfiguracji wyników testowych. Przydałoby się powiązanie profili z

niezależnymi danymi dotyczącymi funkcjonowania adaptacyjnego, historii terapii, jakości edukacji, środowiska rodzinnego, współwystępujących trudności językowych lub szkolnych. Ważnym wyjątkiem jest bardzo ciekawe badanie, które wskazuje na powiązanie zmian w inteligencji dziecka z wykształceniem rodziców. Kolejnym ograniczeniem jest przekrojowy charakter większości analiz, co nie pozwala na mocne wnioskowanie przyczynowe.

Zastrzeżenia te nie podważają jednak zasadniczej wartości osiągnięcia, którego główną wartością jest konsekwentne i dobrze udokumentowane pokazanie, że lekka/nieokreślona niepełnosprawność intelektualna nie powinna być traktowana jako jednorodna kategoria diagnostyczna oraz że diagnoza powinna wykraczać poza sam globalny wynik IQ. Główne ograniczenie polega natomiast na tym, że cykl w większym stopniu opisuje i porządkuje zróżnicowanie funkcjonowania niż wyjaśnia jego źródła, mechanizmy i konsekwencje rozwojowe. Podsumowując, cykl sześciu publikacji uznaję za spójny, oryginalny i wnoszący istotny wkład w rozwój psychologii, zwłaszcza psychologii klinicznej dzieci i młodzieży, psychologii edukacyjnej oraz diagnozy psychologicznej.

Osiągnięcie 2

Na drugie osiągnięcie składają się adaptacje i standaryzacje uznanych narzędzi diagnostycznych, konstrukcja autorskiego narzędzia oraz artykuł walidacyjny. Mają one niewątpliwie istotne znaczenie naukowe i badawcze, ale też nieocenioną wartość dla praktyki klinicznej i całego systemu wsparcia rozwoju i edukacji dzieci i młodzieży. To ogromny i ogromnie ważny wkład.

Polska adaptacja Stanford-Binet 5 ma ogromne znaczenie dla praktyki psychologicznej w Polsce. Skala umożliwia analizę profilu inteligencji w obszarach werbalnych i niewerbalnych oraz w pięciu czynnikach, zgodnie z nowoczesnym rozumieniem struktury zdolności poznawczych. Materiały wskazują, że prace adaptacyjne obejmowały walidację, normalizację dzieci, młodzieży i dorosłych, a w aneksie normalizacyjnym dla dorosłych przedstawiono próbę 896 osób. SB5 stało się również podstawą empiryczną dla kilku artykułów z osiągnięcia 1. Wkład naukowy Habilitantki polega jednak przede wszystkim na polskiej adaptacji, normalizacji i walidacji, co stanowi bardzo istotne osiągnięcie.

Analogicznie należy ocenić TOMAL-2. Polska adaptacja, zgodnie z przedstawionym podręcznikiem, objęła nie tylko tłumaczenie, lecz także modyfikacje kulturowe, konsultacje eksperckie, walidację, kontrolę jakości danych i opracowanie norm. Próba walidacyjna została zaplanowana z uwzględnieniem zmiennych demograficznych, a liczebność próby wskazana w podręczniku wynosi 1813 osób.

Najbardziej oryginalnym elementem drugiego osiągnięcia jest Funkcjonalna Skala Dojrzałości Społecznej. FSDS jest autorskim narzędziem służącym do oceny zachowań adaptacyjnych i funkcjonowania społecznego w formule ustrukturyzowanego wywiadu z opiekunem. Podręcznik wskazuje na badanie walidacyjne obejmujące 1718 osób w wieku od 1. do 30. roku życia oraz bardzo wysokie wskaźniki rzetelności. Artykuł walidacyjny w *Psychiatria i Psychologia Kliniczna* pokazuje hierarchiczną strukturę skali, wysoką rzetelność oraz zdolność różnicowania osób z diagnozą zaburzeń rozwoju intelektualnego od populacji ogólnej.

Drugie osiągnięcie ma bardzo dużą wartość naukowo-aplikacyjną. Jego wkładem jest przygotowanie narzędzi, które pozwalają prowadzić badania empiryczne i standaryzowaną diagnozę w polskich warunkach. Nie mam wątpliwości, że adaptacja, walidacja i normalizacja dużych narzędzi psychometrycznych to ogromny wkład naukowy, umożliwiający prowadzenie badań i dalszy rozwój dziedziny. Na tym wkładzie opiera się ogromn niezwykle ważnych badań w zakresie psychologii rozwojowej.

W mojej ocenie osiągnięcie 2 spełnia kryterium wkładu w rozwój dyscypliny szczególnie wtedy, gdy jest oceniane łącznie z osiągnięciem 1 i w kontekście całego programu badawczego Kandydatki.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego i aktywności

3.1. Pozostały dorobek badawczy

Pozostały dorobek Habilitantki jest obszerny i konsekwentnie związany z psychologią diagnostyczną, kliniczną i edukacyjną. W wykazie znajduje się bardzo duża liczba monografii i podręczników diagnostycznych, w znacznej części powstałych po uzyskaniu stopnia doktora. Obejmują one m.in. narzędzia do diagnozy inteligencji niewerbalnej, funkcji poznawczych, gotowości szkolnej, dyskalkulii, dysleksji, zaburzeń lękowych, zaburzeń okresu niemowlęstwa i wczesnego dzieciństwa, kompetencji społeczno-emocjonalnych oraz funkcjonowania zawodowego. Część ma charakter przede wszystkim narzędziowy lub podręcznikowy, jednak ich suma pokazuje rzadko spotykaną specjalizację w obszarze psychometrii stosowanej.

Wśród publikacji naukowych poza osiągnięciem wskazać należy prace dotyczące dysleksji, funkcjonowania rodzin dzieci z niepełnosprawnością lub chorobą przewlekłą, uwarunkowań psychologicznych zdrowia somatycznego, międzykulturowych badań nad ciałem, aktywnością fizyczną i postawami żywieniowymi oraz danych diagnostycznych systemu pomocy psychologiczno-edukacyjnej. Dorobek nie jest w pełni jednorodny tematycznie, ale jego rdzeń pozostaje stabilny: diagnoza psychologiczna, profil funkcjonowania, narzędzia pomiaru i populacje kliniczne lub edukacyjne.

3.2. Aktywność konferencyjna

Aktywność konferencyjna jest dobrze udokumentowana: 13 wydarzeń międzynarodowych i 27 krajowych. Wykaz obejmuje wystąpienia m.in. na European Conference on Developmental Psychology, konferencjach dotyczących dysleksji, psychologii klinicznej, diagnozy psychologicznej i zaburzeń neurorozwojowych. Kandydatka uczestniczyła również w komitetach naukowych i organizacyjnych konferencji krajowych i międzynarodowych, w kilku przypadkach pełniąc funkcję przewodniczącej komitetu organizacyjnego.

3.3. Projekty grantowe i współpraca badawcza

W projektach badawczych Kandydatka występowała w różnych rolach: badacza, głównego badacza, konsultanta, koordynatora i kierownika projektu po stronie polskiej. Materiały dokumentują udział m.in. w projekcie NCN OPUS 9 dotyczącym rozwoju kategorii piękna, zdrowia i stereotypów płci, w projekcie NCN PRELUDIUM 20 dotyczącym dorastania z niepełnosprawnym rodzeństwem, w grantie interwencyjnym NAWA „Healthy lifestyle or pro-health obsession during the pandemic” oraz w projektach prowadzonych na Uniwersytecie Gdańskim, Gdańskim Uniwersytecie Medycznym, UMCS i w Pracowni Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.

3.4. Aktywność w więcej niż jednej instytucji

Wymóg z art. 219 ust. 1 pkt 3, dotyczący istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, oceniam jako spełniony. Aktywność Habilitantki nie ogranicza się do jednej jednostki. Obejmuje Uniwersytet Gdański, Pracownię Testów Psychologicznych i Pedagogicznych, Gdański Uniwersytet Medyczny, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Akademię Wychowania Fizycznego i Sportu w Gdańsku, współpracę z Pro-Ed w Austin, współpracę w ramach międzynarodowych projektów walidacyjnych i adaptacyjnych, wizyty lub staże w The Feuerstein Institute w Jerozolimie, University of Social Sciences and Humanities Vietnam National University w Hanoi oraz udział w programie na Universitas Padjadjaran w Bandung. Staże i wizyty zagraniczne nie są bardzo długie, ale stanowią uzupełnienie aktywności badawczej w kraju i za granicą.

3.5. Działalność organizacyjna, redakcyjna i dydaktyczna

Na korzyść Habilitantki przemawia także aktywność redakcyjna i organizacyjna. Pełniła funkcję redaktorki numerów specjalnych International Journal of Environmental Research and Public Health oraz Health Psychology Report. Jest członkinią American Association on Intellectual and Developmental Disabilities, European Association of Developmental Psychology, Polskiego Towarzystwa Psychologii Klinicznej, Polskiego Towarzystwa Dysleksji oraz Polskiego Towarzystwa

Psychologii Edukacji, w którym sprawuje funkcję prezesa. Z materiałów wynika również znacząca działalność szkoleniowa i dydaktyczna, w tym kształcenie psychologów i specjalistów psychologii klinicznej, promotorstwo pomocnicze w przewodzie doktorskim oraz prowadzenie certyfikowanych kursów terapii kognitywnej Instrumental Enrichment.

W dorobku Habilitantki widoczna jest także rozpoznawalność środowiskowa: Nagroda Naukowa Polskiego Towarzystwa Dysleksji w 2015 r., Nagroda Naukowa Polskiego Towarzystwa Psychologii Klinicznej w 2023 r. oraz Nagroda Naukowa Polskiego Towarzystwa Psychologii Edukacji w 2024 r. Wskazane nagrody potwierdzają, że dorobek jest zauważany nie tylko w wymiarze bibliometrycznym, lecz także przez środowiska profesjonalne związane z diagnozą i psychologią kliniczną.

3.6. Podsumowanie

Należy odnotować, że dorobek Habilitantki jest silnie osadzony w praktyce diagnostycznej i działalności narzędziowej. Dla klasycznie rozumianej kariery akademickiej może to rodzić pytanie, czy proporcja między publikacjami stricte teoretyczno-empirycznymi a opracowaniami podręcznikowymi jest optymalna. Po szczegółowej analizie materiałów uważam jednak, że w tej sprawie właśnie połączenie praktyki diagnostycznej, psychometrii i badań empirycznych stanowi o specyfice i wartości dorobku. Jest to dorobek z pogranicza psychologii naukowej i aplikacyjnej, ale o ogromnym znaczeniu dla obu sfer aktywności.

4. Wnioski i rekomendacja

Po analizie przedstawionych materiałów stwierdzam, że dr Urszula Sajewicz-Radtke spełnia wymogi formalne i merytoryczne określone w art. 219 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Posiada stopień doktora nauk społecznych w zakresie psychologii, uzyskany w 2012 r. na Uniwersytecie Gdańskim.

Przedstawione osiągnięcia naukowe stanowią wkład w rozwój dyscypliny psychologia. Najmocniej przemawia za tym pierwsze osiągnięcie: cykl sześciu publikacji o profilowym ujęciu funkcjonowania poznawczego osób z niespecyficzną lekką niepełnosprawnością intelektualną. Drugie osiągnięcie ma bardziej aplikacyjno-psychometryczny charakter, ale w ramach całego programu badawczego bardzo wzmacnia rozwój diagnozy psychologicznej w Polsce.

Spełniony jest także wymóg aktywności naukowej prowadzonej w więcej niż jednej jednostce. Materiały dokumentują aktywność na Uniwersytecie Gdańskim, w Pracowni Testów

Psychologicznych i Pedagogicznych, Gdańskim Uniwersytecie Medycznym, UMCS, AWFIS, a także współpracę zagraniczną i międzyinstytucjonalną.

Całościowy dorobek naukowy, dydaktyczny, organizacyjny i ekspercki pokazuje samodzielność badawczą, doświadczenie w prowadzeniu zespołów oraz wpływ na praktykę diagnozy psychologicznej.

W związku z powyższym pozytywnie oceniam dorobek dr Urszuli Sajewicz-Radtke i popieram wniosek o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie psychologia.

dr hab. Magdalena Ewa Król

Signature Not Verified

Dokument podpisany przez Magdalena Król
Data: 2026.06.15 17:48:53 CEST

